

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศที่เจริญก้าวหน้าจะต้องประกอบด้วยประชากรที่มีคุณภาพทั้งเด็กและผู้ใหญ่ที่จะร่วมมือร่วมใจกันพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าในทุกด้านยิ่งขึ้นต่อไป ดังนั้นการศึกษาจึงมีบทบาทสำคัญมากในการสร้างคนให้มีคุณภาพทั้งทางร่างกาย และสติปัญญาเพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ดังคำกล่าวของ สวัสดิ์ สุวรรณอักษร (2532 : 9) ที่ว่า " การศึกษา เป็นเครื่องมือและกระบวนการที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพราะว่ามนุษย์เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศต่าง ๆ ในโลก ด้วยเหตุนี้ ทุกประเทศจึงใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือพัฒนาบ้านเมืองของตนโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่กำลังก้าวให้หลุดพ้นจากความล้าหลัง ต่างให้ความสำคัญต่อการศึกษาเป็นอย่างมาก " นอกจากนี้ ภิญโญ สาร (2526 : 15) ได้กล่าวไว้ว่า " การศึกษา คือ กุญแจไขไปสู่ความเจริญทุกด้านในสังคม "

ในการจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษา จะพบว่าวิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ได้รับการบรรจุไว้ในหลักสูตรด้วยเสมอ ที่เป็นเช่นนี้เพราะ คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่มีความสำคัญเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของคนเรา และเป็นพื้นฐานของการพัฒนาประเทศไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ คณิตศาสตร์ฝึกให้ผู้เรียนเป็นคนโดยสมบูรณ์ เช่น ฝึกให้รู้จักคิด พิจารณาเรื่องต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล มีมนุษยสัมพันธ์ มีความเฉลียวฉลาด ฝึกให้เข้าใจสังคม โดยใช้ระบบและวิธีการของวิชาคณิตศาสตร์ นอกจากนี้หลักการของวิชาคณิตศาสตร์ได้ส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของวิทยาการทุกแขนง ดังที่ ยุกิน พิพิธกุล (2524 : 1) ได้กล่าวไว้ว่า " คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่สร้างสรรค์จิตใจของมนุษย์ซึ่งเกี่ยวข้องกับความคิด กระบวนการ และ เหตุผล คณิตศาสตร์ฝึกให้คนคิดอย่างมีระเบียบ และเป็นรากฐานของวิทยาการหลายสาขา ความเจริญก้าวหน้าทาง

เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ ฯลฯ ล้วนแต่อาศัยคณิตศาสตร์ทั้งสิ้น "

นอกจากนี้ ฉวีวรรณ กิรติกร (2525 : 45) ได้กล่าวว่า " คณิตศาสตร์เป็นรากฐานของวิทยาศาสตร์ที่ฝึกในเรื่องความสังเกต วัดเรื่องที่สังเกตออกมาเป็นตัวเลข หลักการทางคณิตศาสตร์จะช่วยให้วิทยาศาสตร์เป็นเรื่องที่แม่นยำ และ เที่ยงตรงขึ้น คณิตศาสตร์ช่วยฝึกให้เป็นคนที่มีความคิดรอบคอบ มีเหตุผล และ รู้จักหาความจริง " ด้วยเหตุที่วิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่มีความสำคัญดังกล่าว ในการจัดการศึกษาจึงจัดให้คณิตศาสตร์เป็นวิชาบังคับพื้นฐานของการศึกษาทุกระดับ และพยายามจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพเกิดประโยชน์อย่างสูงสุดสามารถประเมินคุณภาพได้จากความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน ซึ่งดูได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ถึงแม้ว่าวิชาคณิตศาสตร์จะมีความสำคัญเพียงใดก็ตามดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่ก็มีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนคณิตศาสตร์ จากรายงานการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการมัธยมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2530 : 96-99) พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นระดับที่รัฐบาลต้องการจัดเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์โดยเฉลี่ยร้อยละ 32.43 โดยมีจำนวนนักเรียนเพียงร้อยละ 14.70 ที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม และ จากการประเมินคุณภาพการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2530 ของสำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ (2530 : 44-119) พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนในวิชาคณิตศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 44.34 ของคะแนนเต็ม ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่พึงประสงค์ของกรมวิชาการ โดยนักเรียนที่เรียนอ่อน คือ ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม มีจำนวนถึงร้อยละ 66 ขณะที่นักเรียนที่ได้คะแนนสูง คือ ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม มีจำนวนเพียงร้อยละ 5 ผลจากการประเมินนี้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาอ่อนคณิตศาสตร์เป็นจำนวนมาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะมีปัจจัยที่สำคัญบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ปัจจัยตัวหนึ่งนั่นก็คือ ความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ (Mathematics anxiety) เพราะนักเรียนส่วนมากมีความเข้าใจว่าคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ยาก และซับซ้อน ทั้งครูผู้สอนก็ดูแลเข้มงวด ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกกลัวและ

เมื่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ดังนั้นหากนักเรียนมีปัญหาในการเรียน ไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชาแล้ว ก็จะทำให้เกิดการทอดทิ้ง จนเกิดผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ในที่สุด ดังนั้นความวิตกกังวลจึงเป็นส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของมนุษย์ ดังที่ สไตน์ และ คณะ (Stien and Others 1952 : 120) ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลไม่เพียงแต่จะไปขัดขวางต่อการดำเนินชีวิตของบุคคลทั้งในด้านส่วนตัว และด้านสังคมเท่านั้น แต่ยังเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาตนเองในทุก ๆ ด้าน เพราะความวิตกกังวลเป็นอารมณ์อย่างหนึ่งที่มีบทบาทต่อการปรับตัว และเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาทางด้านพฤติกรรม และ การเรียนรู้

นอกจากความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์จะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ดังที่ได้กล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน ปัจจัยนั้น คือ เชาวน์ปัญญา (Intelligence) ซึ่งมีผลทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างบุคคล และมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ผจญจิต อินทสุวรรณ (2517 : 22) ได้ศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบสมรรถภาพสมองด้านการรับรู้และเข้าใจ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า เชาวน์ปัญญา มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้มีเชาวน์ปัญญาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และ ในทางตรงกันข้ามผู้มีเชาวน์ปัญญาต่ำ ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งงานวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานของแมดดอกซ์ (Maddox 1963 : 9) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแต่ละคนจะขึ้นกับองค์ประกอบทางเชาวน์ปัญญา และ ความสามารถทางสมองร้อยละ 50-60 ขึ้นกับความพยายาม และ วิธีการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ร้อยละ 30-40 และขึ้นกับโอกาส และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ อีกร้อยละ 10-15

จากที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ และ เชาวน์ปัญญา ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน อีกทั้งมีการศึกษาเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ เชาวน์ปัญญา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์น่าจะมีความสัมพันธ์ต่อกัน แต่เนื่องจากยังไม่ม้งานวิจัยในประเทศไทยที่ศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรดังกล่าว

ในวิชาคณิตศาสตร์ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นนักเรียนที่อยู่ในช่วงที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับสูงสุด ดังที่ เพียเจต์ (Piaget 1964 : 8) ได้ทำการวิเคราะห์กระบวนการพัฒนาความคิด และการเรียนรู้ของเด็ก พบว่า มนุษย์มีพัฒนาการทางการคิดในระดับสูงสุดระหว่างอายุ 11-15 ปี ซึ่งตรงกับช่วงอายุของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และอีกประการหนึ่งก็คือ จากประสบการณ์ที่ผ่านมาพบว่าเนื้อหาวิชาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพิ่มขึ้นจากระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นจำนวนมาก และยากมากขึ้น ทำให้นักเรียนไม่สามารถปรับสภาพการเรียนรู้ได้ทัน จึงสอบตกเป็นจำนวนมาก และเกิดความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ในที่สุด นอกจากนี้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นระดับที่มุ่งสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ดังนั้นหากการเรียนคณิตศาสตร์ไม่ประสบผลสำเร็จเป็นที่พอใจแล้ว ย่อมนำความไม่สบายใจและความวิตกกังวลมาสู่นักเรียน และถ้านักเรียนเหล่านั้นเป็นนักเรียนที่เรียนคณิตศาสตร์ตามความต้องการของผู้ปกครอง ดังที่ อูฮาวดี จันทรสนธิ และนิรมล แจ่มจรัส (2525 : 87) กล่าวถึงปัญหาทางการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา สรุปได้ว่า ค่านิยมของผู้ปกครองส่วนใหญ่ยังคงนิยมให้นักเรียนที่อยู่ในความปกครองเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย ดังนั้นผู้ปกครองจึงให้นักเรียนเลือกแผนการเรียนคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เพราะมีโอกาสเลือกสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้หลายคณะ เมื่อเป็นเช่นนั้นนักเรียนที่เรียนคณิตศาสตร์ โดยเฉพาะนักเรียนที่เรียนอ่อน และปานกลางก็จะมี ความกดดัน ความเครียด และความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ อันจะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนด้วย จากเหตุผลดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์เขาวนปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์เขาวนปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร

2. เพื่อสร้างสมการถดถอยพหุคูณ ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์โดยใช้ความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ และเชาวน์ปัญญา เป็นตัวทำนาย

สมมติฐานของการวิจัย

จากงานวิจัยของ มาร์ส (Mars 1970 : 1691-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเลขคณิต และ เรขาคณิต ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และเชาวน์ปัญญา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 382 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญา แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในระดับมัธยมศึกษา แบบทดสอบเลขคณิต แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และ แบบทดสอบเรขาคณิต วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์ปัญญา กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเลขคณิต และ เรขาคณิต มีค่าเป็น 0.58 และ 0.64 ตามลำดับ

แมคแคนเดิลส์ และ คาสทาเนดา (McCandles and Castaneda 1956 : 557-569) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล กับ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่าง ๆ 30 รายวิชา ของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับชั้น 5 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบวัดความวิตกกังวล และ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่าง ๆ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า มีเพียงวิชาเดียวที่มีค่าสหสัมพันธ์เป็นศูนย์ วิชาอื่น ๆ มีค่าสหสัมพันธ์เป็นลบตั้งแต่ -0.05 ลงไป ในจำนวนนี้มี 13 รายวิชาที่มีค่าเป็นลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ เมื่อศึกษาเพิ่มเติมในนักเรียนระดับชั้น 6 พบว่า ความวิตกกังวลมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลขคณิตมากที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า ความวิตกกังวลมีส่วนช่วยให้การพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนด้วยคะแนนเชาวน์ปัญญาแม่นยำขึ้นในนักเรียนระดับนี้

แมคคอลลัม (McCollum 1964 : 35) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความวิตกกังวล กับ คะแนนเชาวน์ปัญญาของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียน

ระดับชั้น 10 จำนวน 82 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบทดสอบวัดความวิตกกังวล และ แบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับเชาวน์ปัญญา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ นักเรียนที่มีความวิตกกังวลในระดับสูงจะมีเชาวน์ปัญญาน้อยกว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลในระดับต่ำ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ดังนี้

1. ความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ เชาวน์ปัญญา มีความสัมพันธ์ทางบวก กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร
2. ความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ และเชาวน์ปัญญา สามารถร่วมกันทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร โดยสามารถสร้างสมการทำนายได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จาก โรงเรียนที่สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรที่ศึกษา คือ
  - 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ (Mathematics anxiety) และ เชาวน์ปัญญา (Intelligence)
  - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ (Mathematics learning achievement)

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. นักเรียนทำแบบทดสอบเชาวน์ปัญญา และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์อย่างเต็มความสามารถ และตอบแบบวัดความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์อย่าง

จริงใจ

2. การทดสอบที่ใช้ในวัน เวลา สถานที่ต่างกัน ไม่มีผลทำให้ความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ เขavn ปัญญา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เปลี่ยนแปลงไป จากความเป็นจริง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ (Mathematics anxiety) เป็นความรู้สึกของสภาวะจิตของผู้เรียนที่มีต่อวิชาคณิตศาสตร์ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดทางด้านลบต่อตนเองในเรื่องของการเรียน และการปฏิบัติงานในวิชาคณิตศาสตร์ ตลอดจนแสดงอาการของความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ให้ปรากฏทางด้านจิตใจ และ ร่างกาย ซึ่งความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ประกอบด้วยองค์ประกอบของความวิตกกังวล 2 องค์ประกอบตามแนวคิดของ มอร์ริส เคลลลาเวย์ และ สมิธ (Morris, Kellaway and Smith 1987 : 589-594) คือ

1.1 ความกังวล (Worry) เป็นองค์ประกอบทางด้านความคิดของความวิตกกังวล (Cognitive component of anxiety) หมายถึง ความกังวลที่เกิดจากความคิดทางด้านลบของผู้เรียนที่มีต่อตนเองในเรื่องของการปฏิบัติงาน หรือ กังวลถึงผลของการปฏิบัติงานว่าจะแตกต่างจากสิ่งที่ได้คาดหวังไว้ หรือ เป้าหมายที่วางไว้หรือไม่ รวมถึงความคิดเกี่ยวกับความยาก ความสำคัญของการสอบ แบบทดสอบ และ ความกลัวต่อผลสะท้อนกลับเนื่องจากสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ได้ปฏิบัติไปแล้ว ตลอดจนอยากหลีกเลี่ยงจากสิ่งเร้านั้นไป

1.2 สภาวะทางอารมณ์ (Emotionality) เป็นองค์ประกอบทางด้านร่างกายและจิตใจของความวิตกกังวล (Physiological and affective components of anxiety) หมายถึง สภาวะที่ร่างกายและจิตใจได้รับสิ่งเร้า เนื่องจากความกังวลในสถานการณ์ต่าง ๆ มากกระตุ้น ทำให้เกิดการตอบสนองต่อสถานการณ์นั้น ๆ ในทางลบทันที เช่น เกิดความรู้สึกหงุดหงิด เคร่งเครียด หรือมีอาการปวดหัว ปวดท้อง เป็นต้น ต่อสถานการณ์ที่เกี่ยวกับการเรียนหรือการสอบ ทำให้ไม่สามารถบังคับความรู้สึก หรืออาการ

ได้เมื่อมีสถานการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น

2. **เชาวน์ปัญญา (Intelligence)** หมายถึง ระดับความสามารถของสติปัญญาของบุคคลในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านการคิด การตัดสินใจแก้ปัญหา การเรียนรู้ และการปรับตัวของบุคคลเมื่อเผชิญสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งสามารถวัดระดับความสามารถของสติปัญญาจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบแมทริกซ์สี่ก้าวนำมาตรฐาน (Standard progressive matrices) ของราเวน (Raven) ลักษณะของแบบทดสอบประกอบด้วยแมทริกซ์ หรือ ลวดลายทั้งหมด 5 อนุกรม คือ

2.1 อนุกรม เอ (SET A) เป็นอนุกรมเกี่ยวกับความแม่นยำในการจำแนก

2.2 อนุกรม บี (SET B) เป็นอนุกรมเกี่ยวกับการอุปมาอุปไมย

2.3 อนุกรม ซี (SET C) เป็นอนุกรมเกี่ยวกับการสลับลำดับ

2.4 อนุกรม ดี (SET D) เป็นอนุกรมเกี่ยวกับการสลับลวดลาย

2.5 อนุกรม อี (SET E) เป็นอนุกรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเหตุผล

3. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์** หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเรียนคณิตศาสตร์ ที่วัดได้จากคะแนนการตอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ (ค 012)

4. **นักเรียน** หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2534 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ ได้แก่ ผู้บริหาร และ ผู้ปกครองนักเรียนร่วมมือกันในการส่งเสริมการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. เป็นแนวทางสำหรับครูคณิตศาสตร์ ในการปรับปรุงการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ให้เหมาะสมกับผู้เรียนตามระดับเชาวน์ปัญญาได้มากยิ่งขึ้น และ ลดความวิตกกังวล

ในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนลง

3. เป็นแนวทางในการศึกษา และวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ เชื่อมโยงกับ ความสามารถด้านอื่น ๆ ของนักเรียนต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย